

joulsust kolmekunningani jo énne ristiuseks
wágga púhhad páwad. Nenda panniwad
saksagirahwas hilja wast iksa needfammad
páwad wágga tähhele, sest et árväsid, et
sedda mõda, kuid igga páwa ilmad nende
kahhe púhha wahhel juhtiwad ollema, nen-
dasammiti ka igga kohhase kuu ilmad pea-
wad tullema. Sellega se tühine marahwa
ust ühte läbháb, kui ütlewad: Kui joulso óse
tähti taerwas, siis nored lojuksed siggiwad;
kui ráhmane, siis näitab wilja woet; kui kõl-
le, siis keik ässi waeme. Algga keik nisuggu-
sed arrud on wágga eksitajad, eggas olle neid
kindlaid tähti ollemas, kust ettearwata ja
kulutada, mis tullewad páwad sawad toma;
sest Jummal on keik tullewad asjad inni-
messé silma eest warjule pannud.

Nenda tahhawad ka need mängitoad,
mis veel Rootsi wallitsusse wiimisel aial,
liati Läänemaal, Martijt Jouloni ja ülle

sedda aegagi peti, pohja ma rahwa joulude
jáljed olla. Noor rahwas, tüdrufud, pojcid
tulliwad, kus surem lubba kúllas olli, omma
parremas ehtes ja ridis óhte kofko, tantsi-
sid ja móllasid pole õ, lõbiwad passi, mis
weelgi úks neid joulso mängisid on, ja kui
neil olli ðllut, siis ka üllemára joiwad, ja
teggiwad muudki wallatust, mis nimmeta-
matta jágo, funni need mängitoad óhko
polest foggoni árrafeelsdi.

Et marahwas joulso sealihha armastawad
süa, segi tulletab mele Rootsi rahwa enne-
muissed ábbausso kombed. Sest joulusid
numasid ühhe sure orrika, pannid foggodus-
ses käed joulso aial temma selja peále, om-
ma funningale sellega truuist ja sanna kuul-
mist töötades, tapsid párrast orrika ohwriks
ábbajumimalattele, kellele ka wilja, leiba, ja
muud sõmanavarra anniks tóid; agga orrika